

Свиня

Автор:

Микола Хвильовий

Свиня

Микола Хвильовий

ШЕДЕВРИ УКРАЇНСЬКОЇ ЛІТЕРАТУРИ #1

«Свиня» Миколи Хвильового – сатирична новела, присвячена розкриттю сутності пристосуванства***. Найвідомішими творами автора є новели «Я (Романтика)», «Кіт у чоботях», «Арабески», «Мати», «Редактор Карк», «Свиня», «Ревізор», «Повість про санаторійну зону», незакінчений роман «Вальдшнепи». Микола Хвильовий (справжнє ім'я Микола Фітільов)– талановитий український письменник, майстер психологічної новели з елементами романтизму та імпресіонізму.

Микола Хвильовий

СВИНЯ

I

Це каже зоологія:

«...має сорок чотири зуби. *Sus domesticus*: йоркширська, темворст, суфолькська, есекська і ще багато. І ще: *sus scrofa*: дик, вепер – е в Азії, залишився і в Європі».

Іще треба розповісти про Карла Івановича і про Хаю – між іншим, а про свиню буду говорити потім.

А тепер іще про будинок, а може, ще про кого-небудь.

Будинок...

Будинок має чотири виходи, входи. Вихід вісім квартир, квартира чотири-п'ять кімнат, а кімнати (назад!) – дають ще квартири. У кімнатах, у квартирі, де Хая, не де Карло Іванович, нижче поверхом, – чотири квартири: Хая, сім'я товаришки Зої з Зоєю і два товариші: один товариш з товаришкою, тепер жінка (чи як там?): Райський і вона, Яблучкіна. Четвертий – Петушков.

От.

А от припустім.

Два балкони: один вище, другий нижче.

...Чи тут, чи там, чи десь цвіркун точить крильця... (Є такі ярки – цвіркунячі, повно точіння, коли вечір, коли в степу блукає таємно червоний огонь: мабуть, багаття, а мабуть... не знаю). Двадцять кроків гримає духовна музика – це сад «Гастроль». А коли стихає, тоді симфонічна оркестра.

Дивлюсь – ліхтарі, ліхтарі, ліхтарі, як золотий горох: це над будинками, видно з будинку, що над будинками.

...А десь збираються їхати кудись. Під'їдуть до семафора, а там іще семафор, іще семафор...

Так от – під балконом гризуться собаки, зрідка плачуть коти, мов ті діти.

Вечір. А потім – ніч.

– Мяу-у-у!

Садок. Із садка арія з «Івана Сусаніна». І тому, що Глінка великий композитор, і місто не місто, і огні не огні, сумно, тоскно, радісно... І знову сумно...

Чи тут, чи там, чи десь цвіркун точить крильцями...

А коли вистукував цвіркун (тоді прийшов вечір), Хая пішла на балкон і через бильця перехилилась, щоб покликати:

– Ка-арль! Ка-арль!

Це так: язик до піднебіння. От повторіть голосно:

– Ка-арль! Ка-арль!

Чоловік живе і він не знає, що він мавпує. Один зробить «гав» – другий зробить «гав!», бо в природі теж: весна заплаче дощами, а потім і осінь заплаче дощами. Між іншим, чом ми бабники. Ви як гадаєте? А от Латвія нібито ріка і тихенько струмкує, це тому, що Латвія нагадує латаття, а біля латаття вода якось завжди струмкує.

Кінець ознакомительного фрагмента.

Купить: https://tellnovel.me/hvil-oviy_mikola/svinya

надано

Прочитайте цю книгу цілком, купивши повну легальну версію: [Купити](#)